

Arrest

nr. 159 624 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 april 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2008 wordt aan de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) afgeleverd, geldig tot maart 2013.

1.2. Op 19 oktober 2012 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd.

1.3. Op 14 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om herinschrijving. Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt

gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart. Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing wordt ingesteld, wordt op 18 december 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 135 321.

1.4. Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend bij de Raad.

1.5. Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 15 april 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing zijn de volgende:

"Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: B. G. (...)

voornaam: D. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: G. (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene werd op 12/04/2015 geïntercepteerd door de politie van Antwerpen (PV: AN.69.LB.044864/2015) voor in het bezit zijn van verdovende middelen. In het bezit zijn van verdovende middelen is een inbreuk tegen de openbare orde.

Om deze reden wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

Betrokkene verblijft sinds 08/02/2014 op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor de maximale duur van 90 dagen op 180 verstreken was.

Betrokkene werd op 12/04/2015 geïntercepteerd door de politie van Antwerpen (PV: AN.69.LB.044864/2015) voor in het bezit zijn van verdovende middelen. In het bezit zijn van verdovende middelen is een inbreuk tegen de openbare orde.

Omwille van deze redenen wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

1.6. Verzoekende partij is op 24 april 2015 zonder verzet naar haar land van herkomst, Brazilië, vertrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EHRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Uit het verzoekschrift blijkt dat tevens de schending wordt aangevoerd van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van fair-play en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 13.04.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 13.04.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoeker toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied vrijwillig te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij “in het bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk is op de openbare orde” niet absoluut juist is en zelfs een schendig vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek (lees: opsporingsonderzoek) aan de gang is (was), dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van “heterdaad” of “schuld” van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door louter te verwijzen naar het bestaan van een PV om te stellen dat de openbare orde geschonden is, heeft verzoeker niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het proportionaliteitsbeginsel. Er is enkel sprake van een opsporingsonderzoek, waarbij verzoeker eveneens zijn rechten van verdediging kan doen gelden. Hij geniet – tot het bewijs van het tegendeel – het vermoeden onschuld. De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM éénieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd word de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 van het EVRM, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoeker “langer op het grondgebied van de Schengenstaten zou verblijven dan toegestaan” en “dat in het bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk is tegen de openbare orde”.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als "langer blijven dan toegestaan om het grondgebied van een Schengenstaat en in bezit zijn van (niet nader bepaalde aard en hoeveelheid) drugs" het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. Immers, een inreisverbod heeft verstreckende gevolgen, waarbij men in eerste instantie ingeschreven wordt in de SIRENE en staat men dus geseind over het hele Schengengrondgebied. Ten tweede geldt de seining en bijgevolg het inreisverbod voor ALLE Schengenlanden en niet alleen België. Dit is een te verregaande maatregel, waarbij verwerende partij blijk geeft geen rekening te houden met alle concrete omstandigheden van het dossier en de proportionaliteitstoest negeert.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet

van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

2.3. In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekende partij op 12 april 2015 geïntercepteerd werd door de politie van Antwerpen voor het in bezit zijn van verdovende middelen en dat het in bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk is tegen de openbare orde. Hierbij wordt verwezen naar het proces-verbaal nr. AN.69.LB.044864/2015.

Verder wordt toegelicht dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat verzoekende partij sinds 8 februari 2014 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft en niet vrijwillig vertrokken is voor de maximale duur van 90 dagen op 180 dagen verstreken was. Ten tweede wordt (opnieuw) aangehaald dat verzoekende partij op 12 april 2015 geïntercepteerd werd door de politie van Antwerpen voor het in bezit zijn van verdovende middelen en dat het in bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk is tegen de openbare orde. Zoals gesteld wordt hierbij verwezen naar het proces-verbaal nr. AN.69.LB.044864/2015.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar wel degelijk voorzien is van een specifieke motivering. Verzoekende partij gaat met haar kritiek dat niet *in concreto* gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar en dat geenszins afdoende verduidelijkt wordt waarom meteen wordt gekozen voor de maximale termijn, volledig voorbij aan deze uitdrukkelijke motivering. Haar betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

2.4. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde heeft gehandeld in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, volgens hetwelk een vreemdeling de mogelijkheid heeft om vrijwillig terug te keren en daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen dient te krijgen. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en hekelt het feit dat haar geen enkele termijn werd toegekend om het Belgisch grondgebied op vrijwillige wijze te verlaten. Zij stelt tevens dat zij niet op een *"correcte manier*

bejegend" werd door de gemachtigde, daar in gelijkaardige gevallen een termijn verleend wordt om vrijwillig gevolg te geven aan "een bevel om het grondgebied te verlaten". Deze kritiek kadert in de aangevoerde schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zoals vastgesteld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Raad stelt vast dat voormelde kritiek uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2015, dat niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Een middel moet om ontvankelijk te zijn ook aangeven welke bepalingen van een bestreden beslissing in strijd zouden zijn met de rechtsregel waarvan de miskennis wordt aangevoerd, *quod non in casu*. Middelonderdelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2015, waarmee huidig bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt dat verzoekende partij geen vrijwillige vertrektermijn werd toegekend omdat zij wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde nu zij op heterdaad werd betrapt voor bezit van verdovende middelen. De niet-toekenning van een vrijwillige vertrektermijn maakt dus onderdeel uit van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2015 en niet van het bestreden inreisverbod. In zoverre verzoekende partij kritiek heeft op het gegeven dat haar geen vrijwillige vertrektermijn werd gegeven, had verzoekende partij deze kritiek moeten formuleren in een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2015. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen enkel beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen voormeld bevel van 13 april 2015. De verzoekende partij kan deze nalatigheid niet herstellen door achteraf het gebrek aan enige vrijwillige vertrektermijn te bekritisieren in huidige beroep tegen het inreisverbod dat geen uitstaans heeft met de beslissing tot niet-toekenning van een vrijwillige vertrektermijn.

De kritiek van verzoekende partij doet tenslotte geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde *in casu* niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt en krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan".

2.5. Verzoekende partij werpt op dat de "*modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM*" en dat hierdoor artikel 13 EVRM geschonden is. Immers, zij dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat haar beroep tot nietigverklaring aanhangig bij de Raad kan worden behandeld, daar de Raad, indien zij van het grondgebied "*wordt verwijderd*", zal vaststellen dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep. Een dergelijke manier van handelen is "*in strijd met het EVRM*", besluit verzoekende partij.

De Raad merkt op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook een bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. *In casu* verwijst verzoekende partij naar het feit dat de gemachtigde heeft gehandeld in strijd met "*het EVRM*", doch uit haar betoog kan geen concrete bepaling van het EVRM worden gedistilleerd waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Aangezien de schending van artikel 13 EVRM enkel kan worden aangehaald in samenhang met een andere bepaling van het EVRM, kan verzoekende partij niet nuttig de schending van "*de artikelen 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 EVRM*" aanhalen. Tenslotte blijkt ook hier dat de kritiek in wezen gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2015, dat niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep tot nietigverklaring. Het middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

Volledigheidshalve wenst de Raad er nog op te wijzen dat verzoekende partij zich bij de behandeling van haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman, hetgeen *in casu* overigens geschiedde ter terechtzitting.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd, wijst de Raad erop dat, in zoverre dit beginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan worden aangeduid, verzoekende partij met deze loutere bemerking niet aantoonde dat dit beginsel werd geschonden.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod dat onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden die het geval van

verzoekende partij kenmerken, zodat van een automatische toepassing van een termijn van drie jaar geen sprake is.

De gemachtigde vermeldt in zijn beslissing immers uitdrukkelijk dat verzoekende partij sinds 8 februari 2014 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft en niet vrijwillig vertrokken is voor de maximale duur van 90 dagen op 180 dagen verstreken was. Deze vaststelling wordt niet betwist in het verzoekschrift.

Eveneens wordt gemotiveerd dat verzoekende partij op 12 april 2015 geïntercepteerd werd door de politie van Antwerpen voor het in bezit zijn van verdovende middelen en dat het in bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk vormt tegen de openbare orde. Hierbij wordt verwezen naar het proces-verbaal nr. AN.69.LB.044864/2015.

Dienaangaande betoogt verzoekende partij dat de vaststelling dat het *“in het bezit zijn van verdovende middelen een inbreuk is op de openbare orde”* *“niet absoluut juist is”*, en zelfs een schending vormt van het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, zolang er geen uitspraak werd gedaan door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, kan er geen sprake zijn van *“heterdaad”* of *“schuld”*. Door louter te verwijzen naar het proces-verbaal, heeft de gemachtigde volgens verzoekende partij zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd, rekening houdend met het proportionaliteitsbeginsel.

De Raad vestigt er de aandacht op dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de bevinding dat verzoekende partij op heterdaad in het bezit werd aangetroffen van verdovende middelen gebaseerd is op objectieve gegevens vastgesteld door de lokale politie. Er bevindt zich in het administratief dossier een *“administratief verslag vreemdelingencontrole”* d.d. 12 april 2015 opgemaakt door de politie te Antwerpen. Daarbij wordt verwezen naar proces-verbaal nr. AN.69.LB.044864/2015 en worden tevens de omstandigheden van de vaststelling omschreven. Er wordt onder meer het volgende vermeld: *“(…) In de portefeuille van B. vindt INP V. C. (...) 4 verpakte gebruikershoeveelheden met een wit poeder in. B. zegt ons spontaan dat dit cocaïne betreft”*.

Hieruit blijkt dat verzoekende partij aan de politie zelf heeft toegegeven in het bezit te zijn van cocaïne. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in het bezit was van verdovende middelen vindt derhalve steun in de gegevens van het administratief dossier. Het loutere betoog van verzoekende partij dat voormelde vaststelling *“niet absoluut juist is”*, kan niet op ernstige wijze de deugdelijkheid van deze motivering onderuit halen. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat in het proces-verbaal niet nader gepreciseerd wordt om welke aard en hoeveelheid drugs het zou gaan, merkt de Raad op dat dergelijke elementen wel degelijk worden aangegeven in het betrokken proces-verbaal, zoals blijkt uit het voormelde *“Administratief verslag vreemdelingencontrole”*. Verzoekende partij kan verder niet ernstig ontkennen dat in het bezit zijn van verdovende middelen een schending van de openbare orde uitmaakt.

Verzoekende partij preciseert verder niet met welke andere specifieke omstandigheden, dan diegene die reeds worden vermeld in het inreisverbod, rekening moest worden gehouden.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding, dat hij de voorliggende gegevens heeft miskend of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Verzoekende partij betwist noch het bestaan noch de inhoud van het PV op ernstige wijze. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze verwijst naar het proces-verbaal nr. AN.69.LB.044864/2015.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het komt aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift enkel op dat het rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is. In het bijzonder geeft verzoekende partij aan dat, indien het *“langer blijven dan toegestaan om het grondgebied van een Schengenstaat en in bezit zijn van (niet nader bepaalde hoeveelheid) drugs”* het opgelegde inreisverbod moet dragen, de sanctie die daarop gesteld wordt te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de eerst vermelde vaststelling waarop de duur van drie jaar gegrond is, niet betwist of weerlegt in het verzoekschrift. Wat betreft de vaststelling dat een inbreuk werd begaan op de openbare orde, blijkt uit de *supra* gedane uiteenzetting in punt 2.6. dat de gemachtigde dienaangaande niet uitging van een onjuiste feitenvinding, dat hij de voorliggende gegevens heeft miskend of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch wordt aangetoond dat de motivering in kwestie een schending inhoudt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld of van het proportionaliteitsbeginsel.

In het licht van de vaststellingen dat verzoekende partij langer op het grondgebied van de Schengenstaten is verbleven dan toegelaten, dat zij niet vrijwillig is vertrokken voordat haar legale verblijfsduur in de Schengenzone verstreken was, en dat verzoekende partij op 12 april 2015 op heterdaad werd betrapt in bezit van verdovende middelen, met name cocaïne, hetgeen een inbreuk is op de openbare orde, acht de Raad het gegeven dat verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekende partij voert tot slot nog aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, gelet op de verstrekende gevolgen van het opgelegde inreisverbod dat voor de ganse Schengenzone geldt. Bovendien gaat een dergelijk inreisverbod gepaard met een SIS-seining over het hele Schengengrondgebied. Dit is volgens verzoekende partij een te verregaande maatregel, waarbij verwerende partij blijk geeft geen rekening te hebben gehouden met alle concrete omstandigheden van het dossier en zij de proportionaliteitstoets negeert.

Dat verzoekende partij ingevolge het opgelegde inreisverbod wordt opgenomen in de databank van het SIS en zij zich niet op het Belgisch grondgebied mag begeven, noch op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, is een wezenlijk kenmerk van het inreisverbod. De Raad herinnert eraan dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, waarbij volledigheidshalve kan worden verwezen naar overweging nr. 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende gesteld wordt: *“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. (...)”*

Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere stelling dat het inreisverbod voor de ganse Schengenzone een disproportionele maatregel betreft en concretiseert ook hier verder niet met welke precieze concrete omstandigheden van het dossier door de gemachtigde geen rekening zou zijn gehouden. Zij geeft ook niet aan waarom zij in de toekomst nog in België of andere Schengenstaten dient te zijn. Aldus laat verzoekende partij na om *in concreto* aan te duiden waarin precies de beweerde disproportionaliteit van het bestreden inreisverbod is gelegen.

De Raad benadrukt verder nog dat het inreisverbod geldt ten aanzien van België en het grondgebied van de Schengenstaten, tenzij verzoekende partij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Hieruit volgt dat het bestreden inreisverbod de verzoekende partij er niet van weerhoudt om een binnenkomst of verblijf te bekomen in een andere Schengenstaat dan België, zoals duidelijk blijkt uit artikel 11, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat het verzoekende partij vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de drie jaar

een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het laatstgenoemde beginsel, wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of met miskenning van materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES